

[Veistrup.]

Den ærede Ordfører for Venstre fremførte som en Anke mod dette Forslag, at der ikke deri fandtes nogen Mindretalsbeskyttelse. Hertil maa jeg sige, at en saadan Mindretalsbeskyttelse har man jo aldrig tidligere praktiseret. Men det, vi ønsker, er ikke en Mindretalsbeskyttelse, det er en Flertalsbeskyttelse, thi det er netop det, der kræves i Øjeblikket. Man skal ikke fra Mindretallets Side have Lov til at sætte Foden paa Nakken af Flertallet og sige: Vi vil ikke gennemføre den Lovgivning, som Flertallet ønsker gennemført. Derfor er det ikke en Mindretalsbeskyttelse, vi vil have, men en Flertalsbeskyttelse i den Forstand, at vi ønsker, at Flertallets Vilje skal være Lov her i Landet.

Det ærede Medlem sagde ogsaa, at vi skulde lade være med at pille ved den Forfatning, vi har, for ingen ved, hvad det kan føre ud i. Jo, vi ved nok, hvad det fører ud i. Det fører ud i dette, som vi ønsker, at Befolkningens Flertal bliver afgørende i Landets Lovgivning. Jeg tror ikke, der er noget Grundlag, hverken for det ærede Medlem eller nogen anden, for Fremsettelse af Udtalelser om, at man ikke har nogen som helst Tillid til den almindelige Befolkning. Hvis man ikke har Tillid til den almindelige Befolkning, hvorfor i al Verden raaber man saa om almindelig Valgret ude omkring paa Møderne? Saa skulde man lade være at raabe om almindelig Valgret, saa skulde man sige: Vi er ikke Tilhængere af den almindelige Valgret, vi tror ikke paa den, vi tør ikke lægge Afgørelsen i den almindelige Befolknings Hænder.

Endvidere sagde det ærede Medlem, at man ikke kunde hævde, at Tokammersystemet havde hindret en Lovgivning, som vilde virke gavnligt. Jo, det tør man paastaa. Jeg tør paastaa, at man den ene Gang efter den anden, ikke mindst i den allerseneste Tid, har gjort det. Er Forholdet da ikke det, at der fra Regeringens Side har været fremsat Forslag, som har været af stor Betydning ikke alene for den enkelte, men ogsaa nationaløkonomisk, men som i nogen Grad er gaaet ud over Kapitalinteresserne her i Landet, saa man derfor fra den Side har sagt: Det ønsker vi ikke at være med til, og derved har hindret eller forringet en saadan Lovgivning i vid Udstrækning?

Overhovedet mente det ærede Medlem, at der ikke var noget i Vejen; den gældende Forfatning var god nok, men Forudsætningen var, at Regeringen vilde tage sin Opgave op. Ja, hvad er da Regeringens Op-

gave? Er Regeringens Opgave ikke den at søge at fremme de Forslag, som den har givet Løfte om ved Vælgermøder og politiske Møder Landet over? Det maa dog være den første Opgave, som tilfalder Regeringen. Og det er netop det, der er sket den ene Gang efter den anden, men det har man modsat sig fra Oppositionens Side.

Den ærede Ordfører for de Konservative (Lange) sagde, at Forslaget var et urimelig daarligt Forslag, og at det var fuldstændig blottet for nye Ideer. Ja, vi holder os til de gamle Ideer; vi er saa konservative, at vi holder os til de gamle Ideer, for vi tror, det er dem, der er bærende gennem Tiderne. Men jeg vil for øvrigt sige til det ærede Medlem, at hvis han har nye Ideer, saa lad os se Giraffen, om jeg saa maa sige. Jeg haaber, at det ærede Medlem, naar vi nu faar nedsat et Udvalg, vil kramme sine nye Ideer ud for os. Det er jo muligt, at der mellem de nye Ideer, det ærede Medlem har i Posen, er noget, vi kan bruge, og i saa Tilfælde enes vi sikkert derom.

Man siger saa, at Tiden ikke er inde til en Kamp om Forfatningen. Vi mener det modsatte; vi mener, det er nødvendigt at faa en Ændring af vor Forfatning. Jeg vil i øvrigt være tilbøjelig til at tro, at dersom det blev de Konservative, som skulde bestemme, hvornaar Tiden var inde til en ny Forfatning, vilde vi komme til at vente adskillige Aar derpaa.

Med disse Bemærkninger skal jeg anbefale Forslaget til velvillig Behandling i det Udvalg, som vi ønsker nedsat.

Patursson: Det foreslaas i dette Forfatningsforslags Punkt 3, at Antallet af Rigsdagens Medlemmer fastsættes ved Valgloven.

For min Valgkreds's Vedkommende vil jeg først gøre opmærksom paa, at den færøske Forfatningskommission af 1847 frabad sig al folkevalgt Repræsentation i dansk Stænderforsamling. I 1849 vedtoges paa Rigsforsamlingen §§ 18 og 37 i Valgloven, der lød: „De nærmere Bestemmelser for Slesvig, Island og Færøerne forbeholdes.“ I Rigsdagssamlingen 1850—51 vedtog et Flertal i Rigsdagen at gaa imod Indstillingen fra Forfatningskommissionen af 1847 om hjemlig færøsk Repræsentation. Under den Monradske Devise, som findes i Rigsdagstidenden for Folketinget 1850—51, Side 1360 og følgende: Færingerne *skulle* have den Vilje, at de ville være et Land af det hele store Samfund, af det fælles Fædreland, vedtoges den færøske Rigsdagsvalglov, hvorefter to folkevalgte færøske Medlemmer